



Adele
Ralish

P Ř Í B Ě H Y Z E S Y D N E Y

HOLKA od vedle

Skleněný můstek s.r.o.

Vítězná 37/58, Karlovy Vary

PSČ 360 09 IČO: 29123062 DIČ: CZ29123062

Teddy O'Brian ztratil důvěru v ženské pokolení, a to až na jedinou výjimku - svou malou dceru. Jenže jednou do jeho života vstoupí *ona*.

Maggie Delibre je dvaadvacetiletá studentka, která si přivydělává hlídáním dětí. Ani ve snu ji nenapadlo, že jí osud postaví do cesty obra s chováním džentlmena. Jenže on se zapřísáhl nikdy znovu nenaletět Isti a Ižím.

Teddy neměl ani tušení, jaký oheň se skrývá uvnitř té malé dívky, která se ho neustále snažila pokořit. A Maggie určitě nepatří k těm, kteří se nechají odradit sérií odmítnutí.

Adele Ralish © 2017

Skleněný můstek s.r.o. © 2017

ISBN 978-80-7534-161-7

Obsah

1.

2.

3.

4.

5.

6.

7.

8.

9.

10.

Epilog

***Věnováno ženě, která bojuje s pravopisnými chybami
stejně statečně jako Odysseus.***

1.

Sydney **Před třemi roky**

Potřebovala práci, a to co nejrychleji. Maggie Delibre se s povzdechem opřela do tvrdého polstrování autobusu a zavřela oči. Nikdy nečekala, že studium pedagogiky bude tak drahé. Obracela každou korunu, která jí zůstala na svěřeneckém fondu po smrti rodičů.

Teď neměla skoro nic a potřebovala všechno. Byla teprve v prvním ročníku a nemohla si dovolit odejít ze školy. Přístup k penězům získala pod podmínkou, že ji dostuduje – řekněme, že měla skvělého poručníka.

Její dědeček, jediný žijící příbuzný, byl přísnou a věčně zamračenou osobou. Sám měl jen tolik, kolik k životu potřeboval, a zbytek putoval k ní. Nemohla ho žádat o víc.

Jenže jak si má najít práci? Práce barmanky? Žádná volná místa. Servírka? Nesplňuje předpoklady – ani nevěděla, že nějaké existují!

Autobus se pomalu prodíral poklidnou noční krajinou předměstí Sydney a blížil se k její zastávce. Růžová obloha se zapadajícím sluncem jako by se jí vysmívala svou radostí a životem. Veselé dětské tváře na chodníku a na rozkvetlých zahrádkách domů byly pravým opakem její nálady.

Pomalou se zvedla, aby snad nevzbudila spící ženu vedle sebe, a přešla ke dveřím. Nebyla připravená na prudké škubnutí, s nímž autobus zastavil, a tak málem spadla na prosklené dveře.

Na poslední chvíli sesbírala zbytky rovnováhy a místo „vypadnutí“ jen vyskočila ven. Drobné podpatky klaply o asfalt. Tiše sykla, když se jí křeč rozlila v lýtku. Sehnula se a promnula holou kůži. Nemohla udělat nic jiného než masírovat, tlačit a mnout.

Byla u toho, když její rodiče zemřeli. Ošklivá autonehoda si vybrala svou daň – dva životy. Měla by být vděčná, že vyvázla živá. S následky se musí umět vypořádat. Neměla jinou možnost.

Jakmile největší vlna křeče pominula, pomalu se vydala k malému domku opodál. Malý dvoupodlažní domek z červených cihel a s černou střechou vypadal jako každý druhý, ale díky precizně upravené předzahradě a houpacímu křeslu na verandě se odlišoval.

Dědeček byl vášnivý zahrádkář a sezónní květiny byly jeho chloubou. Maggie si zula černé lodičky a kráčela dál, po měkké trávě až ke schodům na vnější verandu. Natáhla ruku, aby otevřela síť proti hmyzu, ale nahmatala prázdnou. Zamračila se. Dědeček nikdy nenechával moskytiéru otevřenou. A to za žádných okolností.

„Dědo Marvine?“ zavolala a očistila si nohy o měkkou rohožku u dveří. Pak otočila kulatou klikou dveří a vešla do předsíně. „Dědo, jsi tady?“

Dům byl tichý a prázdný. Srdce jí sevřely obavy. „Dědo?“ zavolala znovu, tentokrát třesoucím se hlasem.

Uslyšela dětské zavýsknutí. Zamračila se a přešla k zadním dveřím na zahradu. Pomalu je otevřela a nechala vtíravé sluneční paprsky, aby polaskaly její bledou kůži. Dětský hlásek se ozval znovu, tentokrát doprovázen chraplavým smíchem.

„Dědo?“ zamručela Maggie. „Co tady děláš? Hledala jsem tě v domě. A kde jsi přišel... k tomu dítěti?“ Mluvila za pochodu a ráznými kroky mířila k postaršímu vráscitému muži, který držel malou dívčku se světlými vlasy a s tisíci světlých pih na nose.

„Maggie!“ vykřikl Marvin. „Jsi tu dnes brzy, že, andílku?“ Podívala se na něj káravým pohledem.

„Jsem tu ojedinele včas, dědo. Ale pořád to nevysvětluje, proč máš tu holčičku. Co to vyvádíš, když jsem ve škole?“ zajímala se a snažila se nedat najevo nejistotu.

„Co bys řekla? Tuhle krásku jsem si poctivě ukradl na ulici, když si hrála s míčem!“ Dívka, která si momentálně hrála s malým růžovým míčem, se zazubila a potvrdila jeho slova přikývnutím.

„Dědo!“ vykřikla zděšeně Maggie. Stařík ji jednou přivede do hrobu! „Safra, děti se nekradou. Bože můj! Teď nás zavrou!“ Prohrábla si rukou dlouhé zrzavé vlasy. Co má teď dělat? Marvin byl vždy spontánní člověk, ale nikdy neunesl dítě!

Jako by jí osud pod nohy neházel už dost klacků!

„Dědo, musíme tu holčičku vrátit.“

Stařík našpulil trucovitě rty a dívka následovala jeho příkladu. „Nechce se mi.“

Nechce se mu?! Jak to myslel, že se mu nechce?! Únos byl závažný trestní čin! Zvláště pak malého dítěte...

„A Melly tu chce zůstat, že ano, srdíčko?“ mumlal Marvin směrem k drobnému dítěti.

„Jasně,“ zazubila se holčička. „Chci zůstat s Malivem!“

„Marvinem,“ opravil ji automaticky stařík.

„Malivem! Jo!“ kývala poslušně hlavou.

„Zlatíčko,“ Maggie přešla k dědovi a klekla si před malou holčičku, „kde máš maminku?“

Holčička si ji nedůvěřivě prohlížela a pak se podívala na Marvina, jako by čekala na jeho svolení. Postarší muž jen přikývl a šibalsky zamrkal.

„Nemám!“ zakřičela holčička. Maggii se zastavilo srdce. Namlu-

vil jí to děda? Nebo to byla pravda? Podívala se na bělovlasého muže a ten zvedl ruce do vzduchu.

„Já jí nic neřekl, přísahám!“ Přikývla.

„A co tatínek?“ obrátila hlavu zpět k holčičce.

Holčička se zatvářila vážně. „Jel za tou paní do pryč.“

„Do pryč?“ zakroutila hlavou. „S paní?“ Podívala se na dědečka vyčítavým pohledem. „Můžu s tebou mluvit?“

„Ale jistě, sluníčko,“ zamručel a pohladil holčičku po vlasech.

„Srdíčko, zvládneš si hrát chvilku sama?“

Ale to už malá utíkala k provizornímu hřišti a začala se přehrabovat v hromadě hraček.

„S pravdou ven,“ vytasila se Maggie okamžitě s otázkou.

„A co bys ráda věděla?“

Zafuněla. Neměla výbušnou povahu, ale po týdnech strastí a trápení neměla daleko k přepadnutí přes pomyslnou hranu. „Teď není čas na žertování, dědečku,“ zašeptala jen tak hlasitě, aby ji slyšel, „kde má ta malá tátu?“

Marvin pokrčil rameny. „Chudák chlapec,“ začal a Maggie měla co dělat, aby se nerozesmála. U Marvina byl každý pod šedesát chlapec. „Přijela za ním nějaká slečna z reality. Bez ohlášení! A nebožák neměl, kde malou nechat!“

„Tak ses nabídl?“ tipla si. Odpovědí jí bylo přikývnutí.

„Sluníčko! Kdybys toho nebožáka viděla! Tvářil se jako štěně zahnané do kouta! Tak jsem mu řekl, že mu Melly pohlídám – krásné jméno, že? - a on po chvíli souhlasil.“

„On ti tady jen tak nechal své dítě?!“ zděsila se. Jaký rodič by tohle udělal? Ona by svého potomka nikdy neopustila!

„Jen tak ne! Ale ta slečna byla nepřítelna a nenechala se odbýt, takže souhlasil.“

Maggie si protřela spánky. „Jak dlouho je tady, dědo?“

Stařík pokrčil rameny. „S dětmi utíká čas jako voda!“

„To není odpověď,“ připomněla mu mírně.

„Už jsem ti někdy říkal, jak moc jsi tvrdohlavá?“ spílal jí do duše, ale za chvíli odpověděl: „Je tu od tří hodin. Většinu času jsme se dívali na pohádky, ale nemohl jsem s ní zůstat celou dobu doma...“

Maggie se podívala na telefon, aby zkontrolovala čas. Bylo po šesté hodině. „Neříkej mi, že mu to v té realitce tak dlouho trvá,“ zamručela si sama pro sebe. Ale Bůh ví, jestli to byla paní od reality a ne nějaká... milenka, nebo ještě hůř.

Nakonec to vzdala. Melly, jak se dítě snad jmenovalo, byla roztočilá a energická. Co jí to udělá, když bude chvíli s postarším mužem?

„Dědo, uvařím večeři, ano?“ Rozepnula si přední díl lehkého svetříku a stáhla si jej z ramen. „Chceš donést limonádu?“

Marvin ji poslal rukou pryč. Povzdychla si a odběhla zpátky do domu, aby rychle vyměnila bílé džíny za krátké odrbané kraťasy z uštířených kalhot. Pak zapnula sporák a dala ohřát omáčku na těstoviny, kterou skladovala v ledničce.

Nakonec hodila do vroucí vody dostatek špaget, aby se nasytily tři osoby. Během patnácti minut měla vše připravené. Otřela si ruce do utěrky a otočila se, aby mohla dva čerstvé spiklence zavolat.

Co ovšem nečekala, byla tvrdá a nekompromisní zeď, do níž narazila.

AAAAAAAA

Teddy byl unavený a rozčilený. Přístup realitní agentky se rapidně změnil, jakmile spolu osaměli. Nesnášel ženské, které se po vás sá-pají jako chapadla medúz. A dokonce mu zakázala vzít s sebou Melly! Jeho malou dcerku!

Nezbyla mu jiná možnost než ji svěřit do péče usměvavého staříka, který se zapřísahal, že jí nic neudělá. Tvrdil, že se staral o malé děti dost dlouho na to, aby zvládl ohlídat jednu malou holčičku.

Nelíbilo se mu to ani za mák! Jenže co mohl dělat, když na něj z jedné strany troubí ženská, s níž má podepsat smlouvu, a z druhé strany ho malá princeznička tahá za ruku? Neměl ani čas si dědulu řádně prověřit!

A tak, jakmile se mu podařilo zmizet z dosahu té plastové medúzy, okamžitě pádil k jejich novému domovu. A ke své dcerce.

Nevěděl, proč jí trvalo tak dlouho vytisknout a podepsat několik papírů! Malá kvůli ní byla tak dlouho sama!

Vystoupil z autobusu a prakticky doběhl ke dveřím staříkova domu. Chystal se zaklepat, když si vzpomněl na jeho slova, že jej stejně neuslyší, a tak otevřel dveře a vešel. Jaký to pro něj byl šok, najít na místě příjemného dědy mladou a možná až moc štíhlou dívku.

Polil jej ledový pot a strach se uvnitř něj mísil se zuřivostí. Melly nikde nebyla a ani ji neslyšel. Jeho maličká nebyla nikdy potichu. Dokonce i když spala, tiše bručela podivné nesmysly.

Tiše přistoupil těsně za mladou dívku – stěží jí mohlo být víc jak dvacet let! - a chystal se promluvit, když si očistila ruce do utěrky a otočila se. Prudce do něj narazila a zalapala po dechu.

Automaticky ji chytil za boky a šokovala ho jejich měkkost. Tehdy sebou dívka v jeho sevření škubla a zaklonila se. Převyšoval ji minimálně o dobrých pětatřicet centimetrů.

Chvilí na sebe jen tiše zírali, než se přerývavě nadechla. „Kdo jste?“

„Kde je moje dcera?“

Promluvili společně a stejně tak se i zarazili. „Takže to jste vy,“ prolomila drobná zrzka napjaté ticho. „Vy jste ten „spolehlivý tatínek“, že?“

„Co tím chcete říct?“ Měl nepříjemný pocit, že ho tohle malé stvoření obviňuje z ošklivého přestupku.

„Ale nic,“ protáhla a pokusila se vyklouznout z jeho sevření. Nepustil její boky. Zvedla jemně klenuté obočí.

„Mohl byste?“ odkašlala si. Začervenal se a pustil ji. Nakonec i o dva kroky ustoupil.

Maggie musela umřít a dostat se do nebe, protože jinak nebylo možné, aby v její kuchyni stál bůh. Vysoký minimálně dva metry, s tmavým strništěm čerstvě rašících vousů a s tmavě hnědými, lehce rozčuchanými vlasy doplněnými o nazlátlou pokožku připomínal antický ideál krásy.

Dobrá, teď lhal. Tohle byl *jakýkoliv* ideál mužnosti a síly! A když se zaklonila, prakticky si zlomila páteř, spatřila ty nejúžasnější oči na zemi. Nikdo nemůže mít zlatou barvu očí.

Smrtelník a obyčejný člověk určitě ne. Jenže když promluvil, bylo jí víc než jasné, že je obyčejný člověk jako ona. A taky nezodpovědný rodič. Nic nezchladilo podivné víření v žaludku a svíravý pocit na hrudi.

Ani touha, která se v ní začínala hromadit, neměla v plánu polevit a ona se musela tvářit jakoby nic. Což se snadněji řekne, než udělá. Jeho dotyk všechno to víření a vzrušení jenom umocňoval.

„Pokud myslíte Melly?“ zeptala se a čekala na jeho přikývnutí. „Tak ta si hraje s dědou na zahradě.“

Obr, či polobůh, se otočil a odkráčel ke dveřím na zahradu. Když v nich zůstal stát, přiblížila se k němu a podívala se, čemu se tak divil, že zůstal stát na místě jako kamenná socha.

A když uviděla dědu Marvinu, jak leží jak široký, tak dlouhý na měkké trávě, a malá holčička okolo něj běhá a směje se, začala se culit.

„Dědo!“ zavolala a čekala, až se stařík zvedne. Místo toho jen pootočil hlavu na stranu a zazubil se.

„Andílku, teď nemůžu!“ zvedl jednu ruku a ukázal na Melly. „Srdíčko si hraje na vílu a já jsem... co že to jsem?“

„Humbuluk!“ vykřikla dívka v odpověď a obr po její pravici si povzdychl.

„Melly,“ zavolal, „ten starý pán není trampolína! Ať tě to ani nezapadne!“ Holčička se zarazila v půli pohybu a záhy už běžela ke dveřím, kde skočila do připravené náruče.

„Taky se mi stýskalo,“ zabručel muž a pohladil světlé vlasy spletené do dvou účků. „Teď už můžeme jít domů.“

A tehdy si Maggie uvědomila jednu věc. Ten svíravý pocit. To napětí a vzrušení... ona se zamilovala do cizince s dítětem! Zůstala stát na místě a pokusila se vstřebat veškeré informace a pocity.

„... ještě jednou děkuji. Myslím, že teď už můžeme jít. Melly?“ Obr se podíval na holčičku s tak zamilovaným úsměvem, že se Maggie musela chytit, aby neupadla. Když se otočil k odchodu, musela okamžitě zareagovat.

„Počkejte!“ vykřikla a on se otočil. „Zůstaňte na večeři.“ Nervózně žmoulala střapatý lem kraťasů, čímž k nim přitáhla jeho pozornost. Začervenal se a rychle se podíval na druhou stranu.

„Už...“ odkašlal si, „už musíme jít. Navíc musím ještě... musím si začít ještě shánět hlídání pro malou.“

Vychrlila ta slova bez rozmyslu. Zkrátka co na srdci, to na jazyku. „Já vám budu dělat chuťvu! Jsem holka od vedle, pokud jste to tedy vy, kdo bydlí v sousedním domě...?“

Obr se začervenal ještě víc, ale přikývl. „Nemůžu to po vás chtít, jste jenom studentka.“

Odfrkla si. „Je mi dvaadvacet a studuju pedagogiku. Pokud to chcete vědět, mám už oprávnění na to, abych mohla pracovat s dětmi. Maggie Delibre,“ natáhla k němu ruku, „a ráda budu holkou na hlídání.“

Chvilí ji váhavě pozoroval, než nabízenou dlaň přijal. Její drobná ručka se ztratila v té jeho, a přesto jako by tam patřila. „Teddy O'Brian,“ zamručel. „A беру vás.“

Měl snad na výběr? A jak se zdálo, podle jejího úsměvu, i ona byla spokojená.

Teddy, zasmála se v duchu. Jak moc to na něj sedělo! Opravdu vypadal jako obrovský a roztomilý plyšový medvěd. A bude jejím!

2.

„Dva metry říkáš?“ zamručela tmavovlasá žena s kůží v odstínu latté. „Tmavý mužný typ? Zlaté oči? Strniště? A navíc ještě dítě?“

Maggie pokývala hlavou a měděná záplava vlasů se jí rozhoupala okolo tváře. „Přisahám bohům, že pokud nějaký existuje, on je jeden z nich!“

„Jsi si jistá, že je tvůj popis správný?“ Oříškové oči mandlového tvaru se na ni zaměřily z nezvykle zabarvené a exoticky svůdné tváře.

„Fairy,“ vykřikla Maggie, „když ti ho tady popisuju, mám co dělat, abych se udržela na židli! A jak říkám, prostě jsem se nabídla, že mu budu hlídat.“

„A určitě nemáš žádné vedlejší úmysly, co? Protože ty jsi určitě nevinná jako panna v Ráji, huh?“

Maggie se začervenala a přiložila si hrníček s čajem ke rtům. Seděly spolu v jedné ze studentských kaváren v areálu školy a celou tu dobu, kdy debatovaly, nenápadně zkoumaly okolí. Jeden nikdy neví, kdy se vynoří váš úhlavní nepřítel. I kdyby žádný nebyl. Zkrátka, zvyk je zvyk.

„Nemusíš být tolik sarkastická,“ brblala a snažila se přemýšlet o zcela jiných věcech než o tvrdé hradbě svalů, do které narazila. Zajímalo by ji, jestli měl šest nebo osm kopečků...

„Sakra,“ zaklela nahlas a potřásla hlavou. „Byl to impulzivní čin a koukej, jak jsem dopadla! Budu hlídat dítě sexy tatkoví a v duchu doufat, že skončím v jeho posteli!“

Od vedlejšího stolu se ozvalo hlasité zakašlání a tupá rána. Kdyby měla v tu chvíli jen špetku studu, byly by rudá až za ušima. Jenže teď nešlo o etiketu nebo morální chování. K Teddymu ji to táhlo jako můru k plameni.

Pokud by si někdy sepisovala ideální vzhled svého budoucího manžela, měl by všechny jeho proporce. Dokonce i jeho dcerka byla rozkošná! A ne, toho malého andílka opravdu nehodlala zneužít, aby se dostala k jeho otci.

Povzdychla si. Fairy naproti ní usrkla ze svého šálku a přejela po jeho hraně rudě nalakovaným nehtem. „Možná to není tak špatný nápad, ne?“ zabrlala. „Jako, myslím tím, že není špatné si s ním občas užít.“ Pokrčila rameny a v oříškových očích se jí zablesklo. „Já bych do něj klidně šla.“

Maggie zaprskala jako kočka. „Zapomeň! Máš toho svého... je to ještě pořád ten motorkář?“ zamračila se a popotáhla lem bílých šatů o kousek níž. „Nebo je to někdo jiný?“

Fairy pokrčila rameny. „Motorkář.“

„Držíš svůj osobní rekord, nebo je něčím výjimečný?“

Další pokrčení ramen. „Má zajímavé... vlastnosti, které u chlapa hledá každá ženská. Motorka také není k zahoeení.“

„Jsi hrozná, víš o tom?“

Fairy se uchechtla. „Já jo. Ostatní ne.“

Maggie se rozesmála. „Zpátky k tématu. Zítra mě čeká první hlídání. Marvin je v sedmém nebi, že jeho „malý andílek“ bude mít dobře placenou práci a ještě navíc jenom přes zahradu. Má z toho podivnou, zvrácenou radost.“

„Třeba zase něco chystá, znáš ho.“

„Občas bych si přála, aby opak byl pravdou. Pamatuješ, jak vyhnal Ryalleyho? Jak se převlékl do ženských šatů, jen aby ho vyděsil? Chudák Ryalley, běžel, jako by mu za patami hořelo!“

Fairy se rozesmála. „Však on dědula ví víc, než se zdá!“ Pak pohledem sjela na nástěnné hodiny nad barem, vytáhla peněženku a povzdychla si. „Čas jít. Přednáška mi začíná za... deset nebo patnáct minut.“

Maggie se zazubila a usrkla další lok. „Užij si to. Já mám dneska už padla.“ Tmavovlasá žena se na ni usmála rudě natřenými rty, které vynikaly na tmavší pleti.

„Ty si užij zítřek.“

~~~~~

Přesně za dvacet čtyři hodin stála u jeho prahu a klepala. Nervozita, která ji polévala od temene až k palcům u nohou, byla nevy-světlitelná. Vždyť takhle se necítila ani na první schůzce! A teď má jít jenom hlídat!

Dveře se otevřely a první, co uviděla, byla pevná hradba svalů ukrytá pod bílým tričkem. Osm. Teď už znala odpověď na svou otázku. Měl osm kopečků... a nikdy by nevěřila, že pochválí mužské prsní svaly, ale udělala to. V jeho případě.

„Slečno Delibre?“ usmál se rozpačitě Teddy. Musela odtrhnout pohled od nádhery před sebou a hodně se zaklonit, aby mu viděla do tváře. Možná kdyby nestál tak blízko, nebyl by to žádný problém. Jenže kdyby stál o kus dál, neměla by možná ani šanci rozvíjet své děsivé představy o něm bez trička... a možná i bez kalhot.

„Ehm,“ musela si odkašlat. „Ano, pane...?“ Sakra, to si nemohla ani zjistit jeho příjmení? A on její znal! Vsadila by se, že v tom měl prsty Marvin.

„Teddy, říkejte mi jenom Teddy. Smím vám říkat Maggie? Nepo-

trpím si na zbytečné formality. A... Ježíši! Pojd'te dovnitř! Vždyť já vás nechávám stát venku!"

Klidně nech dál, protože to světlo, které tě osvětluje, je dar shůry, pomyslela si a okamžitě zrudla.

„Ach, hmpf, nic se neděje. A ani já si nepotrpím na zbytečné formality. Maggie mi vyhovuje tisíckrát víc než „slečna“,“ udělala ve vzduchu ironické uvozovky a usmála se. Rozpačitě jí její čin oplatil stejnou měrou. Málem se mu zhroutila k nohám, když zaregistrovala dolíček v obou tvářích.

„Na ledniče jsem vám nechal své číslo – to pod magnetkou Barbie – a pokud bych to nebral, máte tam i kontakt na mé přátele – pod Kenem. V ledniče si nabídněte, cokoliv uznáte za vhodné, a Melly nesmí před večeří sladkosti. Obvykle večeříme okolo šesté, nejdéle okolo sedmé. V osm jde už malá spát. V obývacím pokoji je televize, pokud by vám nevyhovovala, další najdete v herně,“ začal drmolit neuvěřitelně rychle. Maggie na něj zírala, pusou málem až na zemi. Byla snad jediná, kterou sežehl divoký chtíč?

Nemluvě o tom, že to bylo velice pravděpodobné. Byla jen lidská bytost! A nebyla nijak hezká. Měřila necelý metr sedmdesát, měla košíčky B, které tolikrát obřečela, vlasy zářivě měděné a lehce zvlněné. Nemluvě o tom, že její postava postrádala křivky! Byla chodící žehlicí prkno!

Ale nehodlala se vzdát. Nezáleželo přeci na vzhledu – to si alespoň nalhávala. Tenhle polobůh může mít slabost pro ženské, jako je ona.

A zatímco rozjímal o sobě samé, Teddy dále pokračoval ve výctu. Občas vzorně přikývla, jinde se snažila potlačit zívnutí. Tolik pravidel, kterými se měla řídit!

„... a nakonec, Melly se vás bude snažit přemluvit k prodloužení večerky, dělá to vždycky. Možná bude tropit i lumpárny, ale nepovolte. Stejně usne ve chvíli, kdy se hlavou dotkne polštáře.“

Maggie se zazubila. „Chápu a všechno do puntíku splním!“ Alespoň to, co slyšela a vnímala.

Teddy se usmál a odhalil bílé zuby. Pak si rukou prohrábl husté, tmavě hnědé vlasy. Všimla si, že je čerstvě oholený.

„Vrátím se okolo jedenácté hodiny. Pokusím se dorazit dřív. A jak říkám, poslužte si čímkoliv.“

Maggie se zazubila. „Jak už jsem řekla, všechny pokyny splním. Užijte si večer, Teddy!“ Najednou ji polila ledová vlna žárlivosti. Dovedla si ho živě představit po boku metr osmdesát – mnohdy i víc – vysoké modelky s neodolatelnými křivkami.

„Slibuji ten večer přátelům už dlouho,“ usmál se omluvně.

„Chápu,“ přikývla. Přátelé – to znělo lépe než „přítelkyně“. „Klidně s nimi zůstaňte až do půlnoci, jak jste původně žádal. Já neuteču.“ Odhalila svůj chrup v bezchybném radostném šklebu.

Jako na zavalanou zatroubilo před domem auto a téměř ve stejnou chvíli zazvonil zvonek a dveře se samy otevřely.

Dovnitř vrazil štíhlý blondýn a za ním ladně kráčel vysoký brunet. Oba si ji změřili pohledem, jako by snad byla laboratorní myš, a chvíli na to se rozesmáli. Brunet zamával a představil se.

„Ethan! Ty musíš být hlídání.“

Z jeho úst to znělo jako vznešené povolání. Navíc působil mile, takže přikývla a nezavřela.

„Ethane, Karthere,“ zarazil je Teddy, „tohle je Maggie, slečna na hlídání. Maggie, to jsou moji staří přátelé.“

Přikývla. Znovu. „Těší mě,“ pokusila se na tváři vyloudit úsměv, ale Kartherův – blondákův – pátravý pohled, který se zarazil u její hruď, ji vyvedl z rovnováhy.

„Můžeme?“ přesunul Karther svůj černý pohled na Teddyho. Když se postavili vedle sebe, aby se náležitě uvítali, musela chtě-nechtě zadržet dech. Jednomu se nepoštěstí vidět tolik testosteronu v jedné místnosti a v takové koncentraci najednou!

Teddy se ještě naposledy otočil k Maggii. „Melly je u sebe v pokoji. První v patře vlevo. Jen se dojdu rozloučit,“ zamručel a zmizel.

Zůstala stát v chodbě a poutala tak nechtěně pozornost. „Takže,“ začal Ethan, „Teddy nám vyprávěl, že bydlíte vedle? Je to tak?“

„Ano, prakticky jako když kamenem hodí,“ souhlasila.

„Máš o něj zájem? Huh? Je to kus chlapa, to uznám i já!“ vetřel se do rozhovoru Karther a Maggie tiše zavrčela. Byla snad otevřenou knihou?

„Jsem jenom hlídání,“ kladla důraz na poslední slovo. Nebyla nijak dobrý lhář a i pouhé slovíčko „jenom“ jí nechtělo přejít přes ústa.

Blondýn zrovna otvíral pusu k další otázce, když se vrátil Teddy. „Děkuji vám mockrát, Maggie,“ usmál se a ona roztála.

„Dobře, jdeme,“ zavolal Ethan. „Mag ti neuteče, že ne, holka,“ zeptal se.

„Neuteču,“ souhlasila, oblažena vlnou sympatií k Ethanovi. Stále však byla pohoršena Kartherovým chováním. Možná to však bylo proto, že měl pravdu. A ona nechtěla, aby měl pravdu.

„Takže...“

„Všechna čísla jsou pod magnetkami. Pokyny si pamatuji a Melly nedostane sušenku před večeří,“ citovala jej a doufala, že nepřeslechla nic důležitého.

„Vidíš!“ zasmál se Karther a sjel ji významným pohledem. „Ma-

ggie ví, co má dělat. A teď už pojd'! Ještě kvůli tobě zavrou dříve, než tam dorazíme!"

Obr se mezi dveřmi naposledy zarazil, ale už neřekl ani slovo. Jenom opět odhalil své dolíčky ve tvářích a poslal ji do kolen. Byla jen ráda, že už odešel a ona má čas pobýt s holčičkou o samotě. A jistě že měla v plánu porušit pár pravidel. Třeba sušenky po večeři! Kdo to kdy slyšel?!

~~~~~

„Je docela hezká,“ zabručel Ethan a podíval se do zpětného zrcátka, kde na něj mrkal Karther. Jeho upřímnost a přímost málem poslala Maggii do kolen, čehož si byl náležitě vědom, ale málem získal upřímnou odpověď.

Jestli si ta malá zrzka myslela, že nepostřehnou – oni, tři bývalí vojáci – lež a zaváhání, byla vedle o řádnou dávku milí.

„Nevšiml jsem si,“ ošil se Teddy na sedadle spolujezdce. „Ale je docela milá, ne?“

„Milá je až moc,“ zasmál se Karther a poplácal Teddyho po rameni. „Potřebuješ ženskou, co ti nakope zadek a donutí tě se rozvádět. Klidně i v kuchyni. Nebo v obýváku... zahrada také není špatný nápad, ne?“

Ethan se rozesmál a Teddy zrudnul. Byl to nepřehlédnutelný kontrast, když se obrovský chlap červenal nebo nosil v náručí malé dítě. Nemluvě o tom, že odmítal vypustit z úst sprostá slova ve větším množství, než byla dvě tři za den. Někdy zřejmě i týden a měsíc.

„No tak, přece nehodláš zůstat v tom zatraceném celibátu do konce života?“ čertil se naoko Karther, ale na rtech mu pohrával spiklenecký úsměv.

Nikdo v životě nebyl vděčnější než Teddy, když dorazili na místo určení. Klub Gixies byl obyčejný bar s kulečníkem a barem. Právě podivný závoj kouře a oděru lidských těl, který vás při vchodu udeří do nosu, z něj dělal něco víc. Nemluvě o neutichajícím hluku, který příjemně naplňoval veškeré sluchové vjemy svými nevtrlivými melodiemi retro rádia v rohu.

Vysoké dřevěné desky oddělovaly boxy s několika stoly a židlemi od zbytku baru. Ideální pro ty, kteří netoužili po přílišné pozornosti. Tmavé dřevo na veškerém nábytku také jen umocňovalo uklidňující a pohodovou atmosféru.

„Bar,“ zavelel Ethan. Zbylí dva muži jej bez protestů následovali. Tohle byla jejich tradice a jejich místa. Dokonce i barman jim pomáhal udržet trio barových stoliček volné.

„Zase zpátky, pánové?“ zazubila se na ně vysoká servírka, jejíž vlasy hrály všemi odstíny modré.

Karther vyzývavě přikývl a vklouzl na své místo. Teddy po chvíli váhání učinil to samé. Jediný Ethan se opřel o bar a objednal všem pivo. Dvě alkoholická, jedno nealkoholické.

Teprve poté si sedl. „V knihovně je teď zmatek. Budu potřebovat veškerou možnou pomoc, pánové,“ začal a upil ze své sklenice, která před ním přistála.

Karther se lokty zapřel o desku. „A my ti nechodíme pomáhat? Ach, promiň, já myslel, že většinu dnů sedím doma na zadku a přemýšlím, proč vlastně nemůžu zpátky do služby.“

„Moc vtipné,“ zavrčel na něj Ethan na oplátku.

„Proč?“ přidal svou trochu do mlýna Teddy. „Myslel jsem, že nováčky to mají zvládnout, ne? Nebo program už přestal fungovat?“

Program, o němž Teddy mluvil, byla výpomoc vojenským složkám a raněným vojákům. Ti z okolí chodili pravidelně do Ethanovy knihovny blízko univerzitního komplexu. K jejich velké radosti bývalým vojákům opravdu prospívala práce s knihami a eliminovala příznaky různých posttraumatických syndromů.

„Kdepak,“ zasmál se Ethan, „furt pomáhám s programem, jenom mám teď trochu víc práce než obvykle.“

Teddy pokrčil rameny. „Mně nedělá problém ti pomoci, malá chodí přes den do školky.“

Karther se uchechtl. Pak všichni zmlkli a věnovali se své sklence před sebou. Teddy se odmítal přiznat, jak moc nervózní byl. Maggie vypadala jako spolehlivý člověk, ale bylo to vůbec poprvé, co se mu podařilo sehnat trvalé – jak doufal – hlídání pro svou dcerku. Netušil, jak bude Melly reagovat na přítomnost jiné ženy v domě. Od té doby, co mu ji Amanda – jeho bývalá přítelkyně, která se mu ani neuráčila oznámit, že je s ním těhotná – zanechala s dopisem na rozloučenou a právními úpisy – vyběhal si, že je jediným Mellyiným rodičem – nebyla v jejich domě žádná žena.

Malé Melly bylo teprve pět let, ale zato byla tou nejinteligentnější a nejrozumnější dívenkou a jedinou ženou jeho srdce. Maggie byla v tuto chvíli jen vetřelec. Musel však uznat, že ta drobná a roztočilá zrzka měla něco do sebe. Nevěděl, co to bylo, ale žár, který jí sálal zpod kůže, ho očaroval.

Zavrtěl se a vytáhl telefon z kapsy, aby zkontroloval čas – což udělal za posledních několik minut asi desetkrát. Možná by mohl odejít dřív.

„Je deset,“ přerušil ho Ethan a Teddy sebou trhl. „Hlídání máš zajištěné ještě na další dvě hodiny, ne?“

„Já jen... já...“ zakoktal poníženě. Karther se po jeho boku rozchechtal.

„Všichni víme, že nechceš nechat prcka s Bezprsatkou.“

„Bezprsatkou?“ Teddy se zarazil a omotal svou obří dlaň okolo dotykového telefonu. Nelíbilo se mu, jak Karther o Maggii mluvil.

„Kar myslí holku na hlídání,“ oznámil Ethan.

„Neříkej, že sis nevšímal její chybějící výbavy. Máš ty v sobě ještě vůbec něco z chlapa?“

„Dítě ti neubere na mužnosti,“ vysoukal ze sebe Teddy a zavrtěl se. „Melly potřebuje tátu a já jsem dost chlap na to, abych jím byl.“

Ethan a Karther se smáli. Nepřidal se k nim. Nemohl. Větu typu „*Jsi ještě vůbec chlap?*“ slýchal často a pořád ho štvala. Copak nemůže jeden být táta a zároveň nemít ženu?

„Dokaž to,“ přerušil tok jeho myšlenek Karther svým vtíravým hlasem. Měl chuť tomu blondátému neřádovi zakroutit krkem. „Támhle se k nám kutálí sexy dračice.“

„Nemusím nic dokazovat a nechovej se jako debil,“ zavrčel Teddy. Chtě-nechtě musel pootočit hlavu, aby se podíval, o kom že se to mluví.

Jenže to nebyl on, koho blížící se kráska učarovala, ale Ethan. A když se k nim pak dostala a opilecky mumlala něco o „dokonalém hrdinovi“, Teddy přemýšlel o Maggii. Ne tím zakázaným způsobem. Uvažoval nad vývojem dnešního večera. Jak si asi rozumí s Melly? A nezlobí ji jeho malý andílek?

Teddyho myšlenky zůstaly stejné i po příchodu dalšího muže – bruneta – a jak se dozvěděli, Tabi – tak se žena jmenovala – byla jeho mladší sestra. Pak se vrátil do reality a zaostřil na podivně známého muže. Pak, když odešel, trapné ticho se prolomilo.

„První setkání s rodinou, huh?“ šklebil se Karther. „Přeju hodně štěstí.“

„Já ho znám,“ zamručel si obr sám pro sebe. „Ale nevzpomínám si odkud.“

Tiché chrápání prořízlo vzduch. Všichni se podívali dolů na Ethanův klín, kde se spokojeně opírala o jeho hrud' malá brunetka, která v tu chvíli připomínala kuličku. Ne že by byla tlustá, ale to, jak se stočila do klubíčka a uvelebila... Teddy si vybavil Melly. Takhle spala v jeho náručí i ona.

Ethan si povzdychl. „Koukám, že já vždy skončím s tím nejlepším, co?“

Karther se zazubil. Teddy přikývl, i když sám nevěděl proč.

„Odnesu ji a pojedeme,“ rozhodl Ethan a rychle dopil své pivo. „Dneska platíš ty, Kare.“ S těmi slovy se zvedl a nedbal na divoké protesty, které se k němu valily.